

กรรมลิขิตชีวิตมนุษย์

ในหนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ “กรรม” ทุก ๆ ชนิดไว้
หมดแล้ว เพียงแค่คุณเปิดอ่านจนจบเล่ม ก็จะมีชีวิตที่สงบสุขในทุก
ประเด็นเกี่ยวกับกรรมได้หมด

สมชาย เชิดกลาง ผู้เขียน/เรียบเรียง

สารบัญ

1	ปฐมบท	5
2	ชนกรรม	9
3	อุปถัมภ์ภกกรรม	14
4	อุปปีพกรรม	19
5	อุปฆาตกรรม	24
6	ครุกรรม	28
7	อาสันนกรรม	32
8	อาจิณณกรรม	37
9	กฐัตตกรรม	40
10	ทิวฐธรรมเวทนียกรรม	43
11	อุปบัชชเวทนียกรรม	51
12	อปราชปริยเวทนียกรรม	58
13	อโหสิกรรม	61
14	ที่ตั้งแต่กรรมอันเกิดจากอกุศลกรรม	66
15	ที่ตั้งแห่งกรรมอันเกิดจากกามาวจรกุศลกรรม	69
16	ที่ตั้งแห่งกรรมอันเกิดจากรูปวจรกุศลกรรม	73
17	ที่ตั้งแห่งกรรมอันเกิดจากอรูปรวจรกุศลกรรม	80
18	ปัจฉิมบท	82
19	อ้างอิง	85

บทที่ 1 ปฐมบท

ในทางพระพุทธศาสนานั้น มีหลักคำสอนที่เป็นประเด็นที่ชัดเจน และโดดเด่นที่สุดแล้วก็เป็นจุดแข็งของพระพุทธศาสนาเลยก็ว่าได้ นั่นก็คือ

หลักการสอนเรื่องของกรรมที่บอกว่า ทำกรรมดีย่อมได้ดี ทำกรรมชั่วย่อมได้ชั่ว ชาวพุทธส่วนใหญ่ก็เห็นด้วยกับหลักการนี้ เพราะถือว่าเป็นหลักการที่เป็นเหตุเป็นผลที่สุดและมีความเป็นไปได้มากที่สุด

แต่ก็มีบางท่านก็อาจจะมัวข้อโต้แย้งว่า บางทีทำดีก็อาจจะไม่ได้ดีก็ได้ หรือทำชั่วอาจจะได้ดีก็มีถมเถไป

ซึ่งก็ต้องยอมรับว่าแนวความคิดเช่นนี้ก็ยังคงอยู่กับสังคมไทย สังคมพุทธมาอย่างยาวนาน และในอนาคตข้างหน้า ก็ยังเชื่อว่าน่าจะยังมีความคิดแบบนี้อยู่อีก

สาเหตุก็เนื่องมาจากบางท่าน อาจจะยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในชุดความรู้และชุดอธิบายในเรื่องของกรรมมากนัก

เป็นเพียงเข้าใจเอาเองอย่างผิวเผินโดยดูจากบุคคลรอบข้าง จากการเล่าสู่กันฟังของเพื่อนบ้านจากบุคคลสาธารณะบ้าง

จนสรุปเอาเองว่า

เวรกรรมอาจจะไม่มีอยู่จริงก็ได้ ทำดีอาจจะไม่ได้ดีก็ได้ ทำความชั่วอาจจะไม่ได้ชั่วก็ได้

แล้วอาจจะตั้งข้อสังเกตว่า

ถ้าเวรกรรมมีอยู่จริง ๆ แล้วทำไมคนที่ทำความชั่วมาโดยตลอดก็ยังอยู่ดีมีความสุขกายสบายใจ ไม่เห็นจะเกิดความทุกข์ยากลำบากกายใจอย่างที่เป็นดังคำพระท่านสอนเลย แถมยังมีความเจริญรุ่งเรืองอย่างมากมายอีกด้วย

หรือถ้าเวรกรรมมีอยู่จริง ๆ แล้ว ส่วนคนที่ทำความดีมาทั้งชีวิตทำไมถึงได้ประสบพบเจอแต่ความทุกข์ความลำบากมีแต่เรื่องร้าย ๆ เกิดขึ้นเป็นอุปสรรคของ

บทที่ 3 อุปถัมภ์กรรม

อุปถัมภ์กรรม คือ กรรมที่เป็นตัวส่งเสริมสนับสนุนและอุดหนุนสัตว์บุคคลทั้งหลายให้ได้รับผลของกรรมที่ได้กระทำมาในอดีตชาติอย่างครบถ้วนนั่นเอง

อุปถัมภ์กรรมจะเริ่มทำงานตั้งแต่ขณะจิตดวงที่ 2 หลังจากปฏิสนธิวิญญานได้หยั่งลงสู่ครรภ์มารดาเรียบร้อยแล้ว

นั่นก็หมายความว่า เมื่อชนกรรมมีหน้าที่นำพาชีวิตเราลงมาเกิดยังปฏิสนธิกาลแห่งครรภ์มารดา แล้วก็เป็นตัวเพิ่มเติมอวัยวะของร่างกายให้ครบอาการทั้ง 32 แล้วก็จะหมดหน้าที่ของชนกรรมไป

หน้าที่ต่อมาก็จะเป็นของอุปถัมภ์กรรมที่จะคอยดูแลตัวเราและสรรพสัตว์ทั้งหลายจนถึงวันสุดท้ายของชีวิต

ในอุปถัมภ์กรรมก็เช่นเดียวกันย่อมมีทั้ง 2 ฟากฝั่ง คือ

1. อุปถัมภ์กรรมฝ่ายที่เป็นกุศล
2. อุปถัมภ์กรรมฝ่ายที่เป็นอกุศล

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงแบ่งอุปถัมภ์กรรมออกเป็น 3 ประการ คือ หน้าที่ของอุปถัมภ์

1. อุปถัมภ์กรรม ที่ช่วยอุดหนุนส่งเสริมชนกรรม ที่ยังไม่มีโอกาสให้ผล ได้มีโอกาสส่งผล

ในเบื้องต้น เราได้เข้าใจแล้วว่า การทำบุญทำกุศลที่ครบองค์เจตนาทั้ง 3 ประการ จะมีผลมาก มีอานิสงส์มาก และกรรมนั้นจะเป็นชนกรรมอีกด้วย

แต่เมื่อเราทำบุญทำกุศลกันมาก ๆ หรือทำบุญกันทุก ๆ วันเลย อาจจะเป็น 365 วัน หรือทำบุญติดต่อกันเป็นสิบ ๆ ปี แล้วเราลองนึกดูว่าชนกรรมมีจำนวนมากเท่าไร

บทที่ 7 อาสันนกรรม

อาสันนกรรมคือ กรรมที่ได้กระทำในเวลาใกล้จะตาย มีความกระชั้นชิดกับเวลาตาย

หมายความว่า ในเวลาใกล้ตาย ได้กระทำให้สิ่งที่ดี หรือสิ่งที่ชั่ว บางทีแม้แต่เพียงระลึกนึกถึงความดี ความชั่ว ก็เรียกว่าเป็นอาสันนกรรม มีอำนาจส่งผลให้ได้รับผลได้ทั้งนั้น

ก่อนอื่น ขอเพิ่มเติมความเข้าใจก่อนว่า โดยปกติมนุษย์เราและสัตว์ทั้งหลาย จะมีสาเหตุการตายอยู่ 4 ประการด้วยกัน คือ

1. อายุกขยมรณะ

การตายเพราะสิ้นอายุนั้น หมายถึง ตายเมื่อแก่ คือ ถึงซึ่งความชราแล้วจึงตาย เพราะสังขารร่างกายได้ดำรงคงอยู่มายาวนานพอควรแล้ว ก็ย่อมเสื่อมโทรมลงจนถึงวาระที่แตกดับทำลายไป

ในสมัยพุทธกาลนั้น มนุษย์เรามีอายุ 100 ปี เป็นอายุขัย นับตั้งแต่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จดับขันธเข้าสู่ปรินิพพาน

อายุคนก็ลดน้อยลงในอัตรา 100 ต่อ 1 ก็คือว่า เวลาล่วงไป 100 ปี อายุขัยของมนุษย์เราก็ลดน้อยลงไป 1 ปี จนถึงบัดนี้ กาลเวลาได้ล่วงเลย 100 ปี ไปแล้ว 25 รอบแล้ว อายุขัยของคนในปัจจุบันนี้จึงมี 75 ปี เท่านั้น

ถ้าผู้ใดมีอายุถึง 75 ปี แม้จะน้อยไปหน่อย หรือมากไปสักนิด แล้วจึงตายก็เรียกว่า ตายเพราะสิ้นอายุ

2. กัมมกขยมรณะ

ตายเพราะสิ้นกรรม หมายถึงว่า ผู้ที่ตายนั้นอายุยังน้อย ยังเป็นเด็ก เป็นหนุ่มเป็นสาวอยู่ ยังไม่ทันถึงอายุขัยก็มาตายลง เป็นอันหมดกรรมที่จะต้องได้รับในชาตินี้แต่เพียงเท่านี้ ดังที่กล่าวกันเป็นภาษาที่คุ้นเคยว่า หมดเวรหมดกรรมกันเสียที่

บทที่ 10 ทิฏฐธรรมเวทเนียกรรม

ทิฏฐธรรมเวทเนียกรรม เป็นกรรมที่สนองผลในปัจจุบันชาติ คำว่าทิฏฐกรรม หมายความว่า ผลที่ได้ประจักษ์แก่ตน คำว่าเวทเนีย แปลว่าการเสวยต่อผลนั้น รวมกันก็จะหมายความว่าได้เสวยผลที่ประจักษ์แก่ตนในภพนี้ชาตินี้

การได้เสวยผลของกรรมประจักษ์แก่ตนในภพนี้ในชาติปัจจุบันนี้ ก็คือ กรรมที่ได้กระทำในภพนี้นั้นแหละให้ผลในปวัตติกาลในชาตินี้นั่นเอง จะไม่ติดตามข้ามภพข้ามชาติไปให้ผลในชาติที่ 2 หรือชาติต่อ ๆ ไปได้อีก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ได้ทรงแสดงทิฏฐธรรมเวทเนียกรรมไว้เป็น 2 ประการ คือ

1. ปรีปกกทิฏฐธรรมเวทเนียกรรม

คือ กรรมที่ได้กระทำลงไปแล้ว และจะให้ผลภายใน 7 วัน ไม่เกินวันที่ 8 เป็นแน่นอนเที่ยงแท้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือ

ถ้าเป็นฝ่ายบุญฝ่ายกุศล

เป็นกรรมที่บุคคลได้กระทำลงไปแล้วส่งผลภายใน 7 วันทันที ผลที่เกิดขึ้นก็คือว่า

- บุคคลนั้น ๆ จะได้เป็นพระราชา
- บุคคลนั้น ๆ จะได้เป็นพระมเหสีของพระราชา
- หรือบุคคลนั้นจะได้เป็นมหาเศรษฐี
- หรือบุคคลนั้นจะพ้นจากความทุกข์ทางด้าน การขัดสนทรัพย์สิน เงินทอง บ่าวไพร่ จะมีแต่ทรัพย์สินเงินทองเพิ่มพูนมากมาย
- เมื่อล่วงลับไปแล้ว จะได้ไปเกิดเป็นเทพบุตร เทพธิดา ในเทวโลก

บทที่ 12 อปราชัยเวทเนียกรรม

อปราชัยเวทเนียกรรม เป็นกรรมที่สนองผลในชาติที่ 3 เป็นต้นไป คำว่า อปราชัย หมายถึงว่า ภพอื่น ชาติอื่น เวทเนีย แปลว่า การเสวยต่อผลนั้น รวมความว่า ได้เสวยต่อผลนั้นในภพอื่น ๆ ชาติอื่น ๆ คือ ไม่ใช่ชาตินี้ และไม่ใช่ชาติที่ 2

แต่เป็นชาติที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 ไปเรื่อย ๆ จนกว่ากรรมประเภทนี้จะตามมาทัน และเมื่อยังตามมาให้ผลไม่ทัน เนื่องจากระยะเวลาที่ยังห่างกันอยู่ อาจจะมีคนละภพชาติ

กรรมนั้นก็จะคอยเวลาให้ผลในปฏิวัติกาล รอจนกว่าจะถึงเวลา トラบใดที่กรรมยังไม่ถูกให้ผล อำนาจกรรมก็ยังอยู่ครบ ทั้งพลังกรรม, แรงกรรม, อาณิสงค์ของกรรม รวมทั้งอำนาจของกรรม ยังไม่หายไปไหน ไม่ถูกทำลายได้ลง จะยังคงรอคอยการให้ผลอยู่อย่างนั้น

ในอปราชัยเวทเนียกรรมนั้น ก็คือ กรรมที่ชื่อว่า กุฏิตตากรรมนั่นเอง

อย่างที่ได้อธิบายแล้วว่า กุฏิตตากรรม คือ กรรมเล็กน้อย เป็นกรรมที่ทำไปแล้ว ไม่ครบองค์เจตนา หรือองค์กรรมวัตถุ แต่อย่างไรก็ดี กรรมนี้ ย่อมมีผลเสมอ เมื่อได้ทำกรรมใด ๆ ไปแล้ว กรรมก็จะตามมาให้ผลในชาติที่ 3 หรือชาติต่อ ๆ ไป อย่างแน่แท้

ในอปราชัยเวทเนียกรรม ที่เป็นกุฏิตตากรรมนี้ ย่อมให้ผลในปฏิวัติกาลเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ไม่สามารถนำพาไปเกิดยังภพภูมิใด ภพภูมิหนึ่งได้

กุฏิตตากรรม เป็นเพียงส่วนย่อยที่จะคอยสนับสนุนชีวิตที่หลังจากเกิดขึ้นมาแล้ว ให้ได้รับความสุข ความทุกข์ ก็ขึ้นอยู่กับกรรมนั้น ๆ ที่ได้ทำไว้

ถ้าเป็นกรรมฝ่ายบาปอกุศล ก็ส่งผลให้บุคคลนั้น ๆ ใช้ชีวิตได้ลำบากมากขึ้น มีอุปสรรคขัดขวางอยู่ตลอดเวลา หรือบางครั้งก็จะเคยได้ยินว่า เพราะเหตุชั่วกรรมชั้ด ก็ด้วยเหตุผลของกุฏิตตากรรมฝ่ายบาปอกุศล

บทที่ 15 ที่ตั้งแห่งกรรมอันเกิดจากกามาวจรกุศลกรรม

อย่างที่เราทราบกันมาแล้วว่าการทำความดี การทำบุญ การทำกุศล และ การทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อบุคคลส่วนใหญ่ก็จัดว่าเป็นเรื่องเดียวกัน คือ

ที่ตั้งแห่งกามาวจรกุศลกรรม

วิธีการที่จะทำให้เกิดกามาวจรกุศลนั้นมีหลักการใหญ่ ๆ อยู่ 10 ประการด้วยกัน

เรียกกันโดยทั่วไปว่า บุญกิริยาวัตถุ 10 ประการ คือ

1. ทาน

คือ บุญสำเร็จด้วยการบริจาคทานในการบริจาค ทานใด ๆ ไม่ว่าจะ เป็นทรัพย์สินเงินทองอาหารเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มยารักษาโรคที่อยู่อาศัย วัตถุสิ่งของใด ๆ ให้กับพระภิกษุสงฆ์ผู้ด้อยโอกาสผู้ยากไร้ ผู้พิการต่าง ๆ ช่วยเหลือสัตว์ต่าง ๆ บริจาคเงินช่วยเหลือกับองค์กรการกุศลต่าง ๆ ทั้งหมดก็จัดว่าเป็นทานทั้งสิ้น

2. สีลมัย

คือ บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล

การทำบุญด้วยการรักษาศีลนั้นไม่จำเป็นต้องมีวัตถุสิ่งของใด ๆ ก็สามารถทำบุญชนิดนี้ได้

เพียงแต่มีความตั้งใจที่จะละเว้นจากการทำความชั่ว 5 ประการ คือ การรักษาศีล 5

หรือการละเว้นจากการทำความชั่วทั้ง 8 ประการ ก็คือ แม่ชีทั้งหลาย

หรือการละเว้นจากการทำความชั่วทั้ง 10 ประการ คือ สามเณรทั้งหลาย

บทที่ 18 ปัจฉิมบท

ปัจฉิมบท เป็นสุดท้ายที่จะสรุปคำอธิบาย ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ “กรรม” ตามที่ได้กล่าวมาตั้งแต่ บทที่ 1 – 17 ไปแล้วว่า กรรมมีอยู่จริง ๆ ให้ผลได้จริง ๆ เมื่อบุคคลใดได้ลงมือกระทำความกรรมไปแล้ว กรรมก็ได้ก่อกำเนิดขึ้นแล้ว

และพร้อมที่จะตามมาให้ผลอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานะอะไร หรือจะอยู่ที่ไหนในบริเวณใด ภูผาใด ภูมิต่อ กรรมก็จะคอยติดตามตัวเรามาอย่างไม่ลดละ ไม่หยุดหย่อน ไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย

และเมื่อสบโอกาสกรรมก็จะให้ผลทันที โดยที่ตัวเราไม่รู้เนื้อรู้ตัวมาก่อนเลยว่า ในขณะที่ ตอนนี้ เวลานี้ กรรมได้ตามทันแล้ว และกำลังให้ผลอยู่

แต่ถ้าเป็นบุคคลที่มีสติ มีปัญญา ได้เรียนรู้ หรือศึกษาสภาวะกรรมมาบ้างแล้ว ก็จะสามารถที่ใช้สติปัญญาฝ่าฟันอุปสรรคปัญหาที่ठाโถมเข้าใส่ได้อย่างไม่ยากนัก

ส่วนวิธีการเอาชนะกรรมนั้น ไม่มี หรือวิธีการยกเลิกกรรมก็ไม่มีเช่นกัน การตัดกรรมก็ไม่มี มีอยู่เพียงวิธีเดียวที่จะทำได้จริง ๆ คือ “วิงหนีกรรม” วิธีการนี้ที่จริงแล้วก็เป็นวิธีการปกติสำหรับชาวพุทธส่วนใหญ่ บางทีก็เป็นหลักการเดียวกับวิชาโหราศาสตร์ คือ การสะเดาะเคราะห์

เพราะการวิงหนีกรรม วิธีการ ก็คือ ให้หมั่นเร่งรีบทำความดีให้มากที่สุดเท่าที่คนหนึ่งคน ชีวิตหนึ่งชีวิตที่เกิดเป็นมนุษย์บนโลกใบนี้ จะทำได้เมื่อสบโอกาส หรือเมื่อมีจังหวะเมื่อไรก็ต้องรีบทำความดีทันที

ส่วนการสะเดาะเคราะห์ก็เช่นกัน วิธีการก็เป็นการแนะนำให้ทำความดี ให้ทำบุญทำกุศล เช่นกัน

ก็เนื่องจาก เมื่อทำบุญทำความดีทำกุศล มาเก็บสะสมไว้มาก ๆ แล้ว อานุภาพของความดีก็จะนำพาให้ตัวเราออกห่างจากกรรมที่จะตามมาให้ผล เป็นระยะที่ไกลออกไปมากยิ่งขึ้นซึ่งก็คือการยื้อเวลานั่นเอง